

TIEN DINGEN

DIE IK BETER
NIET HAD
KUNNEN DOEN

SARAH MLYNOWSKI

SARAH MLYNOWSKI

TIEN DINGEN

DIE IK BETER
NIET HAD
KUNNEN DOEN

UITGEVERIJ |
De Fontein

JEUGD

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Ten Things We Did (and Propably Shouldn't Have)*

Verschenen bij Harper Collins Publishers

© 2011 Sarah Mlynowski

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Jos Peters

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3793 8 (e-book 978 90 261 3794 5)

NUR 284, 285

Zaterdag 28 maart

DE VOLGENDE OCHTEND

Ik schrok met een ruk wakker. Een sirene.

De politie stond voor de deur. Ze gingen me arresteren vanwege het wilde feest, overdreven flirten en een overvolle whirlpool.

Nee, wacht.

Mijn hersenen begonnen te werken. Nee, niet de politie. Alleen maar mijn telefoon, de ringtone van mijn vader.

En dat was nog erger.

Ik tastte om me heen op de futon. Geen telefoon. In plaats daarvan voelde ik een been. Het been van een jongen. Een jongensbeen dat over mijn enkel heen lag. Een jongensbeen dat niet van mijn vriendje was.

O god. O god, wat had ik gedaan?

WIEEjoeWIEEjoeWIEEjoe!

Boven. De jankende sirene kwam van boven, de begane grond van Vi's huis.

Misschien moest ik gewoon weer gaan slapen... Nee! Telefoon gaat. In bed met mijn niet-vriendje. Ik wist me van de futon af te werken zonder hem wakker te maken en eh... waar was mijn broek?

Waarom lag ik zonder broek aan in bed met een jongen die mijn vriendje niet was?

Maar ik droeg in elk geval ondergoed. En een shirt met lange mouwen. Ik speurde om me heen, op zoek naar een broek. Het enige kledingstuk binnen handbereik was Vi's rode jurk, die ik gisteravond op het feestje had gedragen.

Die jurk stond symbool voor problemen.

Ik rende in mijn ondergoed de trap op. Bovenaan viel ik bijna flauw.

Het leek wel een oorlogsgebied. De vloer lag bezaaid met lege plastic bekers. Half-opgegeten tortillachips stonden rechtop in de hoogpolige vloerbedekking, als punaises op een prikbord. Aan de onderkant van het lichtblauwe gordijn zat een grote vlek. Punch? Bier? Iets waarvan ik liever niet wilde weten wat het was? Aan de metershoge cactus hing een kanten beha.

Brett lag in zijn surfbroek te pitten op de bank. Hij had het paarse linnen tafelkleed als een dekentje over zich heen getrokken. Zachary zat te slapen op een van de eetkamerstoelen, met een tiara van aluminiumfolie op zijn achteroverhangende hoofd. De terrasdeur stond open en de vloerbedekking was nat omdat het naar binnen had geregend.

WIEEjoeWIEEjoeWIEEjoe! De telefoon klonk harder. Dichterbij. Maar waar? Het aanrecht? Het aanrecht! Tussen een schoeltje vol sigarettenpeuken en een lege likeurfles! Ik dook ernaar toe. 'Hallo?'

'Gefeliciteerd met je verjaardag, prinses!' riep mijn vader. 'Heb ik je wakker gebeld?'

'Wakker gebeld?' vroeg ik met bonzend hart. 'Natuurlijk niet. Het is al' – ik zag de klok van de magnetron – 'twee over halftien.'

'Mooi, want Penny en ik zijn onderweg!'

Ik werd gegrepen door doodsangst. 'Hoe bedoel je?'

Mijn vader lachte. ‘We komen je verrassen voor je verjaardag. Eigenlijk was het Penny’s idee.’

‘Wacht. Echt?’

‘Natuurlijk, echt! Verrassing!’

Mijn hoofd tolde en ik moest bijna overgeven, en dat kwam niet door de vele, vele, echt idioot vele bekers punch met alcohol die ik gisteravond had gedronken. Mijn vader mocht het hier niet zien. Nee, nee, nee.

O god. Ik had honderdtien procent van mijn vaders regels overtreden. De bewijzen lagen overal en grijnsden me tegemoet.

Dit was niet waar. Dit kon niet waar zijn. Ik zou alles kwijtraken. Als ik na gisteravond tenminste nog iets kwijt te raken h ad. Toen ik een stap zette, viel een tortillachip mijn voet aan. *Auuu*.

Jezusmina.

‘Geweldig, pap,’ wist ik uit te brengen. ‘Dus... waar zijn jullie nu? Is jullie vliegtuig net geland?’

Laat ze alsjeblieft nog op het vliegveld zijn. Het zou ze minstens een uur kosten om van LaGuardia hierheen te rijden. In een uur kon ik het huis wel weer presentabel maken. En een broek opzoeken. Dan kon ik de flessen en bekers en sigarettenpeuken weggooien en die chips opzuigen en misschien die beha, en misschien zelfs Brett en Zachary...

‘Nee, we rijden nu door Greenwich. We zullen over een minuut of twintig wel in Westport zijn.’

Twintig minuten?!

Er klonk een kreun vanaf de bank. Brett draaide zich op zijn rug en zei: ‘Het is hier ijskoud, verdomme.’

‘April? Er is daar toch geen jongen, h e?’ vroeg mijn vader.

Ik hakte met mijn hand door de lucht om Brett zijn kop te laten houden.

‘Wat? Nee! Natuurlijk niet! Vi’s moeder heeft de radio aan.’

‘We rijden net langs de Rock Ridge Country Club, dus het lijkt erop dat we wat sneller zijn dan ik had gedacht. We zijn er over een kwartiertje. Ik verheug me erop om je weer te zien, prinses.’

‘Ik ook,’ zei ik verstikt, en ik hing op. Ik deed mijn ogen dicht. En weer open.

Twee halfnaakte jongens in de woonkamer. Een ervan met een tiara op.

Nog meer halfnaakte jongens in de slaapkamers.

Lege drankflessen en gedeukte bekers.

En Vi’s moeder nergens te bekennen.

Ik was een dode prinses.

Nr. 1

Liegen tegen onze ouders

DRIE MAANDEN EERDER

‘Hoe zou je het vinden om de middelbare school af te maken in Cleveland?’ vroeg mijn vader volslagen uit het niets tijdens de kerstvakantie in mijn derde jaar.

Oké, misschien niet helemaal uit het niets.

DRIE MAANDEN, ÉÉN MINUUT EN DERTIG SECONDEN EERDER

‘April, kom je even zitten? We moeten je spreken over iets belangrijks.’

Dat had me moeten waarschuwen dat er iets zorgelijks stond te gebeuren. Maar op dat moment was ik te druk bezig met multitasken om de signalen op te pikken. Het was donderdagavond, vijf voor tien, en Marissa had me net afgezet omdat ik belachelijk genoeg om tien uur thuis moest zijn (zelfs tijdens de kerstvakantie). Ik stond bij de koelkast te twijfelen tussen druiven of een appel om te snacken en te overwegen of morgenavond eindelijk het juiste moment was om voor het eerst met Noah naar bed te gaan.

Ik neigde naar de appel. Eigenlijk had ik liever chocolade-karameltaart, maar aangezien Penny geen junkfood at, en al helemaal

geen junkfood met chocolade, was de kans dat ik chocolade-karameltaart in de koelkast zou vinden ongeveer net zo groot als de kans dat ik een eenhoorn in de achtertuin zou vinden.

Wat dat andere betreft... dat idee waardoor ik me in bed onder de dekens wilde verstoppen... het werd tijd. Ik hield van Noah. Hij hield van mij. We hadden lang genoeg gewacht. We waren van plan geweest het tijdens de vakantie te doen, maar mijn broertje Matthew had tot vanochtend bij ons gelogeed. Vanavond moest Noah met zijn ouders naar een feestje, en zaterdag vertrok hij naar Palm Beach.

Morgen was de enige mogelijkheid. Bovendien hadden mijn vader en Penny een etentje in Hartford, een uur rijden hiervandaan, dus dan had ik van zes tot twaalf uur 's avonds het huis voor mezelf. Seks zou vast geen zes uur duren, dacht ik.

Ik vermoedde dat het hooguit een halfuurtje zou duren. Of een uur. Of drie minuten.

Ik was eraan toe, dacht ik. Ik had tegen Noah gezegd dat ik eraan toe was. Ik had mezelf ervan overtuigd dat ik eraan toe was. Seks met Noah. Noah die kuiltjes in zijn wangen kreeg als hij lachte. Noah die al meer dan twee jaar mijn vriendje was.

Ik greep de appel, spoelde hem af en nam er een grote hap van.

Maar was het een goed idee om het te doen op de avond voordat hij een week naar Palm Beach ging? Stel dat ik de volgende dag in paniek raakte, en dat hij dan zo ver weg zat?

'Je druppelt,' zei mijn stiefmoeder. Haar blik ging heen en weer tussen mijn krenkende fruit en de witte tegelvloer. 'Wil je alsjeblieft een bordje pakken en gaan zitten?' Penny was geobsedeerd door schoonmaken. De meeste mensen hadden altijd een mobiele telefoon bij zich, maar bij Penny waren het ontsmettende doekjes.

Ik pakte een bordje en ging tegenover hen aan tafel zitten. 'Wat is er?'

‘En een placemat,’ voegde ze eraan toe.

Toen kwam de bijdrage van mijn vader: ‘Hoe zou je het vinden om de middelbare school af te maken in Cleveland?’

Ik snapte helemaal niets van die vraag. Cleveland? Daar ging ik niet heen. Ik was er nog nooit geweest. Waarom zou ik in Cleveland naar school gaan? ‘Huh?’

Mijn vader en Penny keken elkaar snel even aan en richtten hun blikken toen weer op mij. ‘Ik heb een nieuwe baan,’ zei hij.

Het was ineens bloedheet in de keuken. ‘Maar je hebt al een baan,’ legde ik hem langzaam uit. Hij werkte voor een investeringsbank hier in Westport, Connecticut.

‘Dit is een betere baan,’ zei hij. ‘Een heel lucratieve baan. Zeer lucratief.’

‘Maar... waarom heb je twee banen nodig?’ Achteraf bezien was dat wel heel dom. Maar ze bombardeerden me met te veel informatie. Cleveland! Nieuwe baan! Placemat!

‘Ik heb geen twee banen nodig,’ zei hij langzaam. ‘Daarom neem ik ontslag bij Torsto en ga ik bij KLJ in Cleveland werken.’

Mijn hersenen weigerden die informatie te verwerken. ‘Verhuis je naar Cleveland?’

‘Wij verhuizen naar Cleveland,’ zei hij, gebarend met zijn rechterhand naar ons alle drie. Mijn vader, Penny. En ik.

Ik verslikte me in een hap appel.

Wat? Ik? In Cleveland? Nee. Nee, nee, nee. Dat gebeurde niet. Ik greep de leuning van mijn stoel vast. Ik ging niet verhuizen. Ze kregen me niet van deze stoel af.

‘We verhuizen allemaal naar Cleveland,’ zei Penny. ‘Op 3 januari.’

Negen dagen. Wilden ze dat ik over negen dagen ging verhuizen? Wacht. Maar. ‘Je vroeg óf ik de middelbare school in Cleveland wilde afmaken. Mijn antwoord is nee. Dat wil ik niet.’

Ze keken elkaar weer aan. ‘April,’ zei Penny. ‘Mijn ouders hebben al een paar geweldige scholen gevonden waar je...’

Terwijl zij doorratelde, greep de paniek me bij mijn keel. Ik ging niet naar Cleveland. Ik liet mijn leven hier niet achter. Ik liet Marissa niet achter. Of Vi. Ik liet Noah niet achter. Ik ging niet halverwege het derde schooljaar uit Westport weg. Dat ging niet gebeuren. O nee. ‘Nee, bedankt,’ wist ik uit te brengen, al klonk mijn stem hoog en raar.

Penny giechelde nerveus. ‘We hebben een heel mooi huis gevonden in...’

Ik nam nog een hap appel en sloot haar stem buiten. Lalala.

Als ik al niet uit Westport wegging om naar Parijs te verhuizen met mam en Matthew, dan ging ik ook niet met hen naar Cleveland verhuizen. En waarom Cleveland? Omdat Penny’s ouders daar woonden, moesten wij daar ook gaan wonen? Draaide dit allemaal om haar? Mijn hoofd begon te tollen.

‘...prachtig, want dan ben je net op tijd voor het nieuwe semester...’

‘Ik. Ga. Niet. Verhuizen,’ zei ik met zo veel kracht als ik kon opbrengen.

Ze staarden me aan en wisten duidelijk niet hoe ze moesten reageren. Penny stak haar hand uit en begon met de punt van mijn placemat te spelen.

Ik kon niet weg. Het kon niet. Het kón niet. Ik probeerde de zwarte vlekken weg te knippen die ineens voor mijn ogen waren verschenen. Er moest een uitweg zijn. Een nooduitgang. ‘Ik blijf wel hier,’ zei ik snel. ‘Ik kan toch hier blijven?’ Ja, dat was het. Zij konden gaan. Ik zou blijven. Ta-daa! Probleem opgelost.

‘Nee, je kunt hier echt niet in je eentje blijven,’ zei Penny.

Jawel, jawel, jawel. Alsjeblieft?

Mijn vader boog zich naar voren, zette zijn ellebogen op tafel en leunde met zijn kin op zijn hand. ‘We gaan het huis verhuren, en als de huizenmarkt aantrekt willen we het verkopen.’

‘Nee, je moet het niet verhuren! Of verhuur het aan mij! Ik blijf wel hier!’ Niet dat ik geld had, maar het was het enige wat ik kon bedenken.

‘Je kunt hier niet wonen zonder ons,’ zei mijn stiefmoeder. ‘Dat is belachelijk. En het is niet veilig.’

Wacht even. Ik haalde diep adem toen woede de paniek verving en keek met samengeknepen ogen naar mijn vader, de verrader. ‘Waren jullie dáárvoor vorige maand in Cleveland?’

Hij knikte een beetje schaaachtig.

‘Ik dacht dat jullie bij Penny’s ouders op bezoek waren. Waarom heb je niet verteld dat je aan het solliciteren was?’ Ik had er niets van geweten, had gewoon een leuk weekend bij de familie van Marissa geloged. Lala, stomme ik.

Nog een gewisselde blik met Penny. ‘We wilden niet dat je je zorgen maakte.’

Ja, waarom zou ik een beetje tijd willen om aan het idee te wennen? Het was natuurlijk veel beter om me ermee te overvallen, als een duveltje uit een doosje. Een duveltje met een mes. ‘Maar nu is het allemaal al geregeld?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik heb gisteren ontslag genomen.’

Dus Penny, Penny’s ouders en de werkgever van mijn vader wisten het eerder dan ik. Goh, zo voelde ik me lekker belangrijk als dochter. Wist Matthew het ook? En mijn moeder?

‘Het is een heel mooie stad, April,’ zei Penny, die in haar handen wreef alsof ze ze waste. ‘Ik vond het heerlijk om daar te wonen. En de cultuur is er heel interessant. Wist je dat ze daar de Rock and Roll Hall of Fame hebben?’

De paniek keerde terug. ‘Ik kan niet verhuizen,’ zei ik, happend naar adem. ‘Dat kan gewoon niet.’

‘Gaat dit om Noah?’ vroeg ze.

‘Nee, dit gaat niet om Noah.’ Natuurlijk ging het om Noah. Noah, die op mijn zestiende verjaardag mijn slaapkamer had versierd met vijftig heliumballonnen. Noah, die me had geholpen met het verhuizen van alle koffers en knullig dichtgeplakte dozen van het huis van mijn moeder naar het huis van mijn vader. Noah, die de zachtste handen had die ik ooit had vastgehouden. Noah, die me zijn cutie noemde.

Maar het ging niet alléén maar om Noah. Het ging om Marissa en Vi en mijn hele leven. Ik kon niet zomaar alles en iedereen achterlaten. Mijn vader en ik waren close, maar nu had hij Penny, en Penny en ik... wij hadden niet veel met elkaar. Zij probeerde contact te leggen, ik probeerde contact te leggen, mijn vader probeerde contact tussen ons te leggen, maar het leek wel alsof we walkietalkies hadden die op verschillende frequenties werkten. Als ik met hen naar de staat Ohio zou verhuizen, zou ik eenzaam zijn. Te eenzaam.

‘Je komt daar een heleboel nieuwe jongens tegen,’ zei Penny.

‘Het gaat niet om Noah,’ zei ik iets luider om het gebons in mijn hoofd te overstemmen. Wat moest ik doen? Ik kon níét over negen dagen naar Cleveland verhuizen. Ik had een plan nodig. Snel. Over vier seconden zouden ze mij en mijn spullen grijpen en me door het halve land verhuizen. ‘Ik heb hier vrienden. Ik heb...’ Wat had ik nog meer? ‘Voetbal. School.’ Ik graaide naar strohalmen, maar ik moest tot hen doordringen. Ik voelde me net pas weer een beetje gesetteld. Ik kon niet zomaar verhuizen. Ademen. Ademen. Ademen.

Lees verder in *Tien dingen die ik beter niet had kunnen doen*